

Zajec

Korejska pravljica

Zbolel je morski kralj in zdravnik mu je dejal, da ga morejo ozdraviti edinole zajčja jetra.

Zato so poslali lososa, loviti zajca. Losos je plaval po reki, toda ob bregu se je ujel na trnek.

Poslali so torej soma, pa tudi ta se je ujel.

Poslali so še vodno kačo. Toda komaj je zlezla na breg, je zašla pod voz in kolo jo je zmečkalo.

Naposled so poslali želvo.

Želva je poiskala kralja živali, tigra, in rekla:

»Ti si kralj, a mi imamo tudi kralja. Naš kralj umira in zdravnik mu je rekel, da bo ozdravel, če pojé zajčja jetra.«

Tiger je ukazal, naj mu privedo zajca.

»Pojdi,« je rekel, »pojdi za želvo! Kliče te morski kralj!«

Zajec je šel za želvo in spotoma izpraševal, kaj mu kralj hoče.

Želva mu je povedala, za kaj gre.

»Ampak, če mi vzamejo jetra, ne bom več živ?«

»Tega ne vem,« je odgovorila želva.

»No, potem pa — veš kaj? Imam sorodnika, ta je šepast. Že dolgo toži nad svojo usodo. Vašemu kralju je vendar vseeno, katerega zajca jetra bo jedel, samo da bo zajec. Počakaj torej tukaj name, skočim v gozd in privedem ti tistega kruljavega zajca.«

Zajec je tekel v gozd, da se je kar kadilo za njim.

Želva je dolgo čakala na zajca; ker pa ga le ni mogla dočakati, se je vrnila k svojemu kralju.

Ko je kralj zvedel, kaj se je zgodilo, jo je poslal nazaj h kralju živali.

Želva je kralju živali pripovedovala, kako ji je zajec ušel.

»Idi torej domov,« je dejal kralj; »če pojde zajec s teboj, ti bo spet ušel. Pošljem ga s kom, ki je bolj zanesljiv.«

Ko je zajec slišal, da ga zopet iščejo, si je mislil: »Če že moram umreti, postanem rajši kitajski razbojnik.«

In zajec je postal razbojnik. Zdajci vidi, da se plazi po cesti želva.

»Kam lezeš?«

»Eh, vašemu kralju grem poročat, naj se nikar več ne trudi, ker — ker je naš kralj umrl.«

Kakor bi streljali za njim, tako jo je zdaj zajec pobral in tekel ter počepnil pred kralja, rekoč:

»Mogočni kralj, slišal sem, da me potrebuješ. Tu sem.«

»Pa kje si bil doslej?«

»Hitel sem na Kitajsko ozemlje k svojemu bratu iz 17. kolena.«

»In zakaj si takrat ušel želvi?«

»Jaz? Jaz ji nisem ušel, saj sem jo vendar prosil za dovoljenje in želva je soglašala s tem, da privedem namesto sebe šepastega brata. Zato sem tekel ponj.«

»No, in?«

»Ni hotel iti; rekel je, da ne mara še umreti.«

»Če torej noče, moraš iti ti.«

V tem trenutku se je približala želva s poročilom, da je kralj mrtev.

»Ako je umrl, se ne da nič pomagati,« je dejal kralj ter odpustil zajca z nagrado.